

Да ли је Лагумџију требало политички докрајчити?

Пише: Ненад Кеџмановић
уторак, 13 новембар 2012 12:38

Да ли је Лагумџију требало политички докрајчити или га оставити да се мучи? Одавно неки догађај у БиХ није изазвао тако јединствено негодовање у оба ентитета и код сва три народа као опстанак Златка Лагумџије у Савету министара и споразум о сарадњи између СНСД-а и СДП-а.

Покушајем да најпре избаци из игре два ХДЗ-а уз помоћ три херцегбосанске комби-странке, а потом отписивањем тих нелегитимних савезника у корист изборних победника, Лагумџија је успео да се замери безмало стопроцентном хрватском бирачком телу. Истовремено, раскидом коалиције са СДА и удруживањем са тајкуном Фахрудином Радончићем, сличан ефекат је остварио и на бошњачкој страни. А уз све то, успео је да „задужи“ и РС бескрајним отимањем за функцију министра спољних послова, која је, по турнусу, требало да припадне српском представнику.

Биланс Златкових двогодишњих политичких егзибиција: Бошњаци су изгубили поверење хрватских партнера у Федерацији и освежили неповерење Бањалуке према Сарајеву, а СДП проћердао међународну подршку. Иако су Инџо - отворено, а то значи и Мун - дискретно, од почетка помагали Лагумџији у безнадежном покушају да различитим политичким маневрима „реинтегрише“ најпре већи ентитет на рачун Хрвата, а потом и целу БиХ на рачун Срба, на крају су га и они пустили низ воду („појединачно највећи кривац за кризу“). Препуштен сам себи у странци у којој одавно нема саборце него

Да ли је Лагумџију требало политички докрајчити?

Пише: Ненад Кеџмановић
уторак, 13 новембар 2012 12:38

следбенике, који данас и без њега не значе много, а са њим још мање, лидер СДП се нашао под унакрсном ватром са више страна. Успаничен пред политичком ликвидацијом, растрчао се на све четири стране до, после се показало, граница својих физичких снага.

Завршио је у Александровцу код Додика, који је већ држао подигнут мач у рукама. А онда су уследили вишесатни разговори, који су Лагумџију, истина, одржали у министарском седлу, али су га истовремено у Сарајеву изложили правом медијско-политичком линчу. То што је Федерацију, па и целу БиХ, током две године држао у стању перманентне политичке кризе испало је ситан грех у односу на магнум кримен који је починио споразумом са архинепријатељем Милетом. „Распродаја Босне у Лакташима“, „Додиков вазал Златко“, „Издаја државе за министарску функцију“, „Лагумџијин патриотизам на бувљој пијаци у Александровцу“, „Додик преузима власт и у Федерацији“ и сл. само су неки од наслова који су осванули на првим страницама сарајевских дневних и недељних новина, а пратеће карикатуре и фото-монтаже биле су још много погрдније.

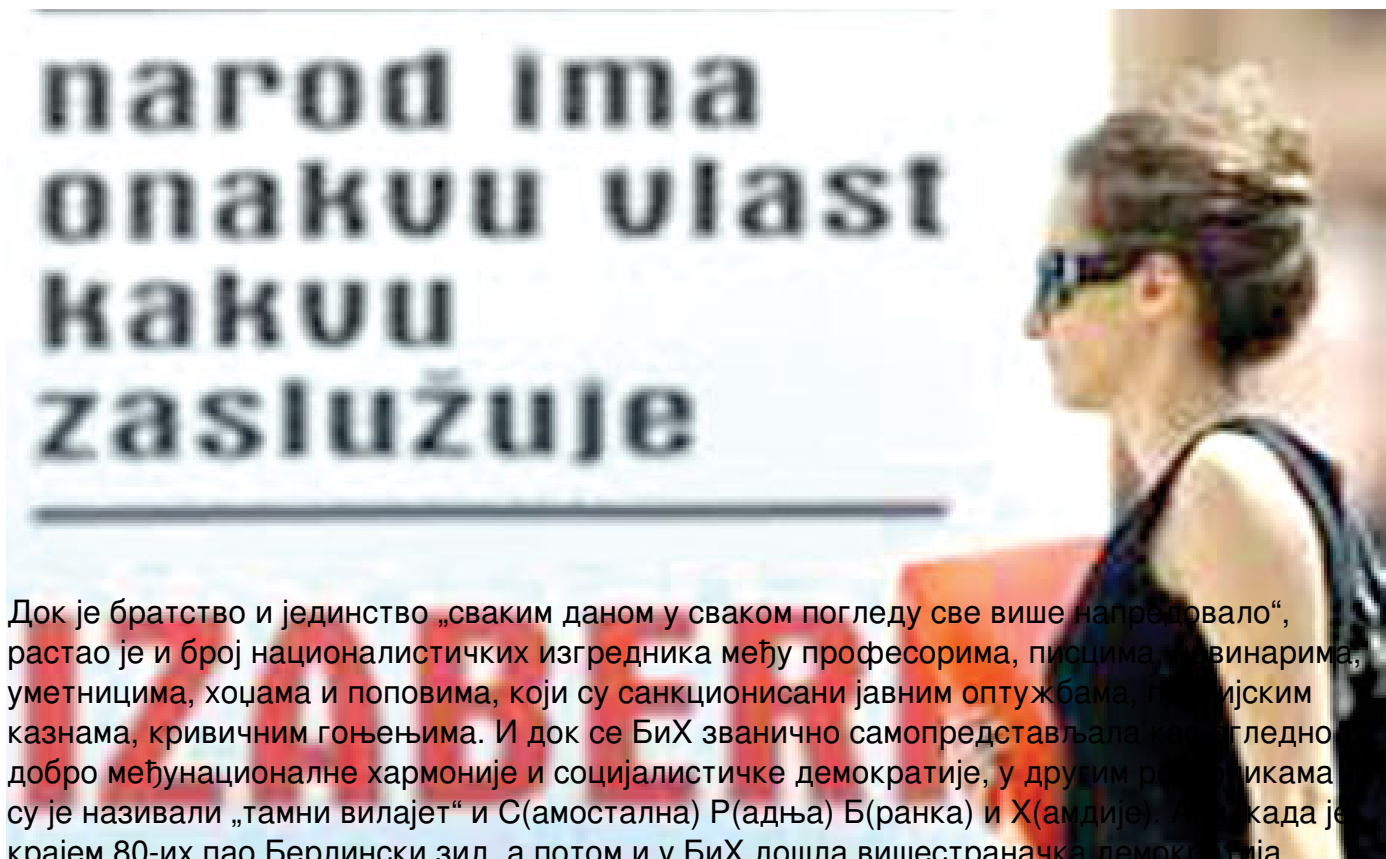
Како да су га сви из прикрајка гледали како мрског Додика клечећи моли за милост и не пита за цену, а овога како диктира услове капитулације који ће касније бити само про форма преточени у текст споразума о сарадњи СНСД-а и СДП-а. Огласила су се чак и нека бошњачка удружења из дијаспоре са захтевом за оставку: било би боље да је лидер СДП-а политички начет, извршио политичко самоубиство или да га је лидер СНСД-а политички дотукао него што је преговарао са мрским непријатељем, који је ко зна шта све од њега изнудио против Босне и Бошњака. Али, сумње у председника Српске јавиле су се и из властитог табора: „Откуд та попустљивост према америчком фавориту Лагумџији, и то већ по други пут?“ Најпре препуштање спољних послова у замену за спољну трговину и финансије, а сада измене у законима о избору тужилаца и

Да ли је Лагумцију требало политички докрајчити?

Пише: Ненад Кеџмановић
уторак, 13 новембар 2012 12:38

„Електропреносу“ као компензација за пропуштени добитак да бошњачку страну уместо Златка предводи Суљо. Мора да је то био ултиматум Вашингтона.

Ето, тако то бива када се у БиХ постигне било какав споразум мимо етничких и ентитетских оквира, без обзира на распоред користи и штете и макар то било и између челника две социјалдемократске странке. Напротив, већ више од 20 година из домаћих екскмунистичких и иностраних неолибералних кругова слушамо причу о томе како грађане у БиХ на национално-верској основи завађају политичари, новинари и верски службеници. Бива да нема њих, конститутивни Бошњаци, Срби и Хрвати би се волели „као пре рата“ и живели у братству и јединству, односно социјалистичком самоуправном заједништву народа и народности БиХ. Била је то, међутим, и у она по много чему боља времена, само прича за оне који су веровали у средства јавног информисања, али и тада се могао учити необичан парадокс.

**narod ima
onakvu vlast
kakvu
zaslužuje**

Док је братство и јединство „сваким даном у сваком погледу све више напредовало“, растао је и број националистичких изгредника међу професорима, писцима, новинарима, уметницима, хоџама и поповима, који су санкционисани јавним оптужбама, полијским казнама, кривичним гоњењима. И док се БиХ званично самопредстављала као светлосно добро међунационалне хармоније и социјалистичке демократије, у другим републикама су је називали „тамни вилајет“ и С(амостална) Р(адња) Б(ранка) и Х(амдије). И када је крајем 80-их пао Берлински зид, а потом и у БиХ дошла вишестраначка демократија, другови из комунистичке власти су инсистирали да се забрани регистрација странака са националним предзнаком јер ће се „повампирити ушаштво, четништво и ханџар дивизија“.

Да ли је Лагумцију требало политички докрајчити?

Пише: Ненад Кеџмановић
уторак, 13 новембар 2012 12:38

Тада већина грађана БиХ није још ни знала за Алију, Радована и Бобана, који ће, наводно, тек посвађати три конститутивна народа, али су другови у владајућој и јединој партији, преко другова у државној безбедности, већ добро знали како је реално расположење бирача на терену. Као члан последње поставе најужег руководства те „владајуће и једине“, Златко би морао да зна да ће му у Сарајеву бити лакше опроштене све штете које је понаправљао бошњачким колегама и хрватским партнерима него то што је потражио спас у српском комшилуку. Можда би му заиста било боље да га Миле није примио у Лакташима с обзиром на оно шта га још чека на Башчаршији.

(Прес РС)